

22-4066
Ба45972

Я. СКРЫГАН.

К аця

ЛАПЯНКОВА

ДВБ
ЛІМ

№ 107. Кат / Кат, J.

№ 107. 700

Катя Лопженкова. Певч. издание.

Минск 1932 год. Союзмузгиз.

№ 107. Кат / Кат, J.
Катя Лопженкова.
Брест-Литовск.
Минск 1932.

ас 4066

Я. С К Р Ы Г А Н

Б А 8

45 972

КАЦЯ

ЛАПЯНКОВА

706

45972

Вол. аддзел. А

1994 г.

Л І М

М Е Н С К

1 9 3 2

ДЗЯРЖАЎНАЕ
ВЫДАВЕЦТВА
Б Е Л А Р У С І

Рэдактар П. Галавач
Тэхрэдактар Ул. Сокалаў
Вокладка А. Арлова
Здана ў друкарню 20/V—32 г.
Падпісана да друку 15/VII—32 г.

25. 6. 4. 2009

Зак. № 1212. 3.000. (3/4 арк.). Уп. Галоўлітбелу № а 122.

Друкарня імя Сталіна

1.

Вот: паглядзець на іх, і якою метафізічнасьцю робіцца тэорыя зьнявагі асобы. Ён прыгнуўся каля яе—разам з ёю—над апокамі, над люшніцамі, над ланцэткамі—над чорнаю фармовачнаю зямлёю. Ён блізка прысеў каля яе, і гэта здаецца лірыкаю. У іх мабыць нейкая цёплая інтымная гаворка—дружба. І яму мабыць нялоўка за сваю гэту няўчасную дружбу—узяўшы ад Каці ланцэтку ён водзіць ёю па зямлі.

— Ня цяжка?

— Не. Гэта як мне былі далі буйныя дэталі, дык тады цяжкавата было. Зафармуеш, бывала, а апоку ледзьве павернеш. А гэта нічога.

— А з бракам як?

— А з бракам горш,—Каця гаворыць не перарываючы работы. Яна бярэ ў Белазерскага ланцэтку і згладжвае крайкі зьлежанае зямлі,

адкуль толькі што выняла модэлі.—З бракам горш. Я ўжо была дайшла да таго, што ні давала бадай што нічога, а гэта зноў падымаецца.

— Дык чаму ж гэта?

— А гэта таму, што ў мяне цяпер вучні. Вось бачыш?—яна паказвае на шар апокаў, што канцамі ўпіраюцца ў сьцяну,—гэта работа прымацованых да мяне вучняў. Ну, у іх і брак пападаецца. А раз гэта вучні мае—то і брак ідзе на мяне.

Белазерскі на трошкі маўчыць. Ён глядзіць перш на Кацю, адале апускае вочы і, нешта пра сябе думаючы, сунімаецца на Каціных руках. Рукі доўга абхарошваюць земляную модэль і толькі тады, калі канчаюць яны сваю работу, Белазерскі перарывае думку.

— А як з Мурашоваю?—гаворыць ён зноў і пальцы шукаюць, каб чым-небудзь заняцца.

— І тут няважна. Я яе выклікала на сорак адну апоку. Ну і зрабіла б сама лёгка. От глядзі: да дзевюх гадзін я зафармавала трыццаць шэсьць апокаў, а на больш не хапае рам. І гэтыя па ўсім цэсе зьбірала.—Дастаючы памачок, Каця прыгнулася так, што ледзь не націснула на апоку. Асьцярожна падымаючыся,

каб не зачэпіць фармоўкі, яна зьнячэўку пахіснулася на Белазерскага. Белазерскі падтрымаў малюсенькім дотыкам, і можа ад гэтага ёй захацелася паправіць хустку, прыбраўшы са шчакі невялічкую плойку валасоў. Па трошкі Белазерскаму відзён быў яе профіль—тонкі, сур'ёзны—і тэю-ж сур'ёзнасьцю астаўся зьнячэўку кінуты ад нялоўкасьці погляд. Але яна зноў нагнулася над работаю і зноў загаварыла так, як-бы не перарывала гаворкі.—Ад гэтага сёньня і ўмовы ня выканаю. Але от я перайшла на іншыя дэталі: ня там, дык тут, а вазьму, Толькі нядобра, што даводзіцца так раскідацца...

Белазерскі яшчэ доўга астаецца нагнутым каля Каці. Гэта здаецца лірыкаю. Але гэта—самая простая чалавечая чуласьць і цяплынь. Каця—лепшая ўдарніца па афармоўцы ў ліцейным. І ня зайздрасць, ня кпіны абкружваюць Кацю. Яе абкружвае чалавечая чуласьць. Вось ён, Белазерскі сакратар партыяўкі—ўгледзеў, што ў Кацінай у конторцы ў Аграната графе падымаецца брак. І нават у часе работы ня сьцерпеў, каб ня прысьці і не даведацца, што ў гэтым прычынаю. Можа што перашкаджае, можа памагчы трэба?

Да Каці няма зайздрасці такое, каб баяцца свайго права на асобу. Яна нават ня ведала, што ёй памагаюць у гэтым праве. Вось ён прышоў і нагнуўся над ёю, каб распытацца, у чым Каці патрэбна пасобіць.

—... Апокі?

— Ну, пэўна. Здавалася-б, дробязь. А дзе от іх возьмеш? Бегай па ўсім цэсе, шукай. І няма. А тады і спаборніцтва як сьлед ня ўлічыш... Давялося перайсьці на іншыя дэталі.

— Дзівачка. То ты-ж бы прышла дый сказала. Памаглі-б. Ато што ж—аднаму бывае і не асіліш няўпраўкі. Тое самае і з вучнямі. Чый брак, таму трэба і запісваць. Кожны за сваё павінен адкаваць. А то што-ж—абязьлічка? От бачыш? А ты і ня скажаш... Дзівачка...

Каці добра адчуваць такую харошую беражлівасьць. Ад гэтага хочацца нешта сказаць, але словы ня выходзяць і, ад нялоўкасьці, мелькам зірнуўшы на Балазерскага, яна праўляе на шчоках хустку, як-бы там зноў выпалі няпрошаныя плойкі валасоў. Нагнуўшыся зноў, яна ўжо ня бачыць, як, устаючы, Балазерскі сабраў увесь параскіданы ёю ў рабоце струмант, і паклаў каля яе напашэве.

2.

На біржы далі пісульку. На заводзе з пісулькаю паслалі ў цэх, сказаўшы, да каго зьвярнуцца. У канторцы Каця застала нейкіх людзей. Людзі талкавалі, спрачаліся, пальцамі паказваючы ў сьпісаны аркуш паперы. Каця запомніла, што гаварылі пра чыгун і пра лічбы. І яшчэ запомніла: непадатліва спрачаўся невялікі, з шырокім тварам і губамі чалавек, гаворачы цяжка, як ня ўмеючы і то насоўваючы, то назад адкідаючы шапку. Пасьля яна дазналася, што гэта быў начальнік цэху. Калі вышлі мужчыны, Агранат заўважыў яе.

— А ты ж чаго хочаш, дачушка?

Каця паказала пісульку.

Прачытаўшы, Агранат зірнуў на Кацю і, ад таго, што ён рыўком адкінуў назад шапку, Каці запомнілася белая незагарэлая паласа ілба.

— Ну, і малайчына... Нідзе не працавала

да гэтага?—запытаўся Агранат, гаворачы па-свойску, так як-бы ён даўно ведаў Кацю.

— У Брылеўскім колгасе.

— Не—на вытворчасьці?

— Я працавала ў пральні... бялізну мыла,—паправілася Каця і, ня ведаючы ці так адкавала, зашчыпала пальцамі стол.

— Так, на заводзе—не?

— Не.

— Ну, нічога, навучымся. Хадзем-жа, я цябе і завяду,—і ён зноў неяк па-свойску ўзяў за плячо.

Цэх Каці здаўся страшным. Фармоўка. Ніколі ня бачыла. На ўсю залю—чорная пухкая зямля. Па зямлі шныпарацца людзі, поўзаюць, набіваюць ёю нейкія формы. І можа ад зямлі—і цэх, і формы, і людзі здаліся чорнымі. І над усім—маўклівая глухая работа. Мелькам яна заўважыла, як, нізка прыгнуўшыся над формаю, нейкі чалавек абхарошваў земляную дэталю. Якая вялікая патрэбна асьцярога ды ўвага! Яна ніколі не навучыцца такой тонкай рабоце. Можа адмовіцца ды пайсьці дахаты?

Але нейкі новы чалавек вядзе ўжо па цэсе.

— Мы вас прымацуюем да харошага хлопца... Навучыць, нічога,—як-бы дагадваючыся пра Каціну думку, гаворыць новы чалавек.

— Малеў!—абзывае ён яшчэ здалёк.—Вось табе памочніца. Навучай і не давай нудзіцца.

Каця таксама нагінаецца і глядзіць за Малеваю работаю. У чыгуннай раме шчыльна набіта зямля. Малеў здымае з рамы цяжкую накрыўку і ў зямлі відно, як ляжаць металёвыя моделі. Каця ня ведае, навошта і як гэта робіцца. Адкуль тут пачатак? Але Малеў, таксама, як-бы разгадвае Каціны думкі, і тлумачыць:

— Гэта робіцца так... Цяпер трэба асьцярожна павымаць моделі, і ў зямлі паастаюцца формы. Уся гэта рама з зямлёю—апока. Наверх накладзецца такая самая апока з формамі, але так, каб кожная палавіна формы супала. З боку вась — вушкі. Наклаўшы, трэба моцна заклінаваць вушкі, чокамі—зачыкаваць. Клінаваць асьцярожна, каб не здрыганулася зямля. Зверху вась робіцца дзірка — літнік. Яна пападае ў пустое месца—у формы, і праз яе заліваецца чыгун. Чыгун у сярэдзіне апокі разьліецца па формах, застыне, а калі яе пасья разьняць, дык на месцы формаў будзе вась такая-ж дэталі, як гэтая модель.

Чутачку пабіваючы, Малеў асьцярожна вінтом дастае модель з зямлі. Адну, другую... і ў роўнай раме апокі астаюцца формы. Пасья

беражкі ён папраўляе маленькімі жалезнымі лапатачкамі. І там, дзе беражкі парушылі сваю шчыльнасць—змочвае вадою.

— От так вымаючы, бывае, што зямля дзе-небудзь падымецца або расьпіхнецца. Тады яе трэба паправіць одэтаю ланцэткаю ці кручком. А каб зямля была тужэй, дык яна змочваецца памачком, тады яна ня так абсытаецца.

— А навошта парашок?—пытаецца Каця, гледзячы, як увесь верх апокі пасыпаны белым мучнаватым пылам.

— Гэта лікаподзі. Парашок такі—праўда. Ад яго тужэцьме зямля і, калі накласьці верхнюю форму, дык зямля верхняе апокі не прыставацьме да ніжняе. А яшчэ і тое, што калі будзе залівацца чыгун, дык лікаподзі выгарацьме, даючы магчымасьць выходзіць чыгуннай пары.

Каці здалося, што яна ніколі не асіліць гэтага. Вырабіць з зямлі дэталю такою, каб у яе пасьля заліваць чыгун? Гладзіць, абрэзваць, баючыся, каб не скранулася з месца ніводная драбніца? Ведаць, што для чаго? Не, у яе ніколі ня зложалі рукі, каб так сьмела як воскам, валодаць зямлёю, адрэзваючы і прыкладаючы яе скібкамі.

Але праз пару дзён падыходзіць той самы чалавек, што аддаў яе Малеву. І Каця ведае ўжо—гэта брыгадзір Пераплётчык. Ён нагінаецца і глядзіць, як нясьмела ходзяць Каціны рукі. Яны баяцца, каб не разбурылася ад неасьцярожнага дотыку зямля. І струманты неяк ня слухаюцца: выпадаюць, чапляюцца за кожны замятак. Яна ніяк ня можа добра абрэзаць лішняга бугарка, што як накепства аціснуўся ў форму. Пераплётчык памагае і кажа, што вельмі добра. За такі невялікі час і такая складнасьць. Дзе-ж складнасьць, калі яна каторая пара як марудзіць над адною дэталляй. Але ўсё-ж падымаецца ахвота. Каця раптам верыць Пераплётчыку, што можа яна і папраўдзе сама сябе занадта гудзіць? Пераплётчык пайшоў, і ў Каці сьмялей заходзіла ланцэтка. Не, праўда—яна такі моцна трымаецца, гэта зямля!.. А яшчэ праз дзень, Каця сьпяшалася, ледзь ня бегла дахаты—ёй далі самастойную работу і за дзень яна зрабіла шаснаццаць апокаў. Хацелася хутчэй расказаць дома, што яна ўжо сапраўдная фармоўніца. І якою доўгаю зрабілася тады вуліца Сьцяклова—ніяк не дабегчы дахаты.

3.

Аднойчы ў Каці разбалелася галава. З дому яшчэ, ідучы на работу, яна была цяжкаю і шумела, як жорня. У гэты дзень ня спорылася работа. Рукі хадзілі вяла, ападалі і, здавалася, як ніколі, ня слухаўся інструмант. На перапынку Каця ня вышла, як заўсёды, з дзяўчатамі на двор. Асталася ў цэху каля свае апокі Не хацелася, каб бачылі яе непатрэбнае вяласьці.

Суседка па рабоце, Мурашова, заўважыла і падышла.

— Замарылася, мабыць?

— Не, так проста, нездаровіцца.

— Дзіва што. Бо дурная.

— Чаму?

— Так робячы, як ты, і ногі выцягнеш.

— А, не—гэта не ад работы. Проста, так сабе.

— Так, ды ня так. Што я ня бачу? Я гляджу за табою: вельмі-ж ты ўжо прыткая. Бярэш, як агнём гарыш. А так доўга не пацягнеш. Ужо от „нездаровіцца“, а што-ж, калі гады колькі так?

— Ай, кінь ты,—Каця зашпіліла рукаў і, як-бы не пра гэта думаючы, пагладзіла лоб.

— Дурная. Быдта я яе ад чаго адгаворваю. Я толькі кажу, што няма куды гнацца. Век вялік—напрацуешся яшчэ. А, мне проста шкода, што ты не шануеш сябе.

— Як-жа гэта шанавець? Працую як усе, і толькі. І ня думай, што я цягну над сілу.

Каця зноў пагладзіла лоб. Мурашова паглядзела на яе і ўпяршыню заўважыла: каля губ у яе закруглілася танюсенькая маршчынка.

— Узяла-б бюлетэнь.

— Ды я ня хворая, кінь ты.

Суседка памаўчала. На локаць прылягла і завадзіла пальцам па доле. Адале загаварыла ужо далоньню згладжваючы ямкі.

— Усёроўна ў нас аднакія дэталі: давай разам рабіцьмам—і табе і мне лягчэй будзе.

— Давай,—згадзілася Каця.

З гэтага дня Мурашова завязала дружбу. На рабоце неўзаметку раскажвала пра сябе.

На перапынках далёка заводзіла ў сад і, качаючыся ў траве, выцягвалася на сонцы поўнымі грудзямі.

— Хлопцы любяць цябе?—і, не чакаючы адказу, сама гаварыла.—Мяне—любяць. А ведаеш, Каця, ты ўсё—адна... Давай увечара паедам на Мельнікаў луг. Любата! Пакупаемся. На лодцы паездзім... Будуць хопцы—далёка ў лес зойдам, знаеш?—туды, на той край. Трава якая—схавацца можна. Глушэча... Давай!

І разам з дружбаю Каця заўважыла, што ў яе пачаў падымацца брак. Яна ня можа даўмецца, адкуль-жа бяроцца гэты брак, калі з кожным днём яна ўсё больш лоўчыцца? Пераплётчык пытаецца, чаму гэта, але хіба-ж яна ведае?

— Сама ня ведаю. Здаецца раблю так, як і заўсёды. Нават яшчэ больш прыглядаюся, і от.. ня ведаю...

Нават брыдка перад іншымі стала ў брыгадзе. Нават дахаты прыходзіла моўчкі і было нядобра, калі распытвалі, чаго прысьмірэла.

А Бабічаў наважыў арганізаваць жаночую брыгаду. Узяў Кацю. Суседкаю стала Ладыгіна. З новаю дэталлю асвойталася хутка. Ладыгіна не дакучала дружбаю і ўся брыгада ўзялася

за работу дружна, так каб не адстаць ад мужчын. Бабічаў падыдзе, пагаворыць, запытаецца:

— Ну як?

— Не паддаёмся.

— Гэта добра, але за бракам трэба глядзець. Па брыгадзе яшчэ дзевяць процантаў. Гэта многа. Хаця-б да двух зьменшыць, каб даць нават на процант і менш таго, што палагаецца.

Падышоўшы да Каці, Бабічаў прысядае і, ведаючы, што Каця засаромяецца, гаворыць так, каб ня чулі другія.

— А ты малайчына. У цябе ўжо толькі каля двух процантаў.

— А чаму-ж з Мураш...—хоча запытацца Каця, але абрываецца, і па нахмураным ілбе відно, што нешта ўспамінае. Так, ёй расказалі. Яна і сама пра гэта была дагадвалася.

— Нічога...

Паводле нормы ТНБ, на дзень трэба даць дваццаць восем апокаў. У кожнай апоцы чатыры дэталі. Сто дванаццаць шасьцёрак. Каця даўно перакрочыла норму. Брак дайшоў да нуля. Цяпер Каця ўжо дазналася, што тады Мурашова запісвала свой брак на яе, і выклікала Мурашову на сорок адну апоку.

4.

Уначы ішоў дождж, але зраньня ўжо паказвала на добрую пагоду, і цяпер дапякае сонца. Ад гэтага асталася здаровая сьвежасьць. Пыл змыўся, прыбіўся, і заводзкі двор выглядае як-бы большым, чысьцейшым, прыбраным. Наводшыбе, вымытым зяленівам, здаецца, нават, памаладзеў сад. Ад саду, ад зяленіва нясе сьвежасьцю, пахам, падмяняючы прывычную мэталёвую сіль і вагранкавы гар. Сонца падае ў сьвежасьць здаровым прыпёкам, ад зямлі падымаецца сытая вільгаць—і добра ўбіраць у сябе гэтую сытасьць грудзьмі.

На перапынку рабочыя выходзяць на двор.

— Любата! От каб цяпер на Сож ды на Мельнікаў луг.

— Ёч, чаго захацеў. А вечар тады дзе дзенеш?

— І вечару даў-бы спосаб. Угга!

— Ды відаць, што ты выцягнуў бы... Дай сесьці.

Галалобы хлапчына, выпучыўшы грудзі, фізкультурным гестам тузануў разы пару ўгору рукамі і, даючы месца, пасунуўся, на дысцы. Насупраць паўрымшчваліся на парожныя тары. Рашпільваючы грудзіну, нехта ўлёгся на дылі. Выходзячы з цэху, нейчы голас адчайна рвануў „гоп са смыкам“, але сарваўся, і на яго месца лінуўся ахапак дружнага сьмеху. Выпіхаючы сьпявака „гоп са смыкам“, выскачылі дзяўчата.

— Ёч, якая рэзвая мая каманда,—сядаючы на спарожненае месца, жартуе Бабічаў.—Папробуй, займіся з імі.

— Я-бо то, што Бабічаў і сам нешта за апошнія часы падпрастаўся. Аж яны мабыць і яго цугуюць!

— Але, аж памаладзеў, проста сьведіцца—во што значыць жаночы начальнік.

— Дык ад таго-ж і прамфінплян нешта стаў падгаджваць. Пераплётчык пераганяе,—абзываецца голас з тары.

— Хто гэта? Голубеў? Э, браце, ты хаця мяне дагані, махаючы рукою, жмурачыся ад сонца, гаворыць Бабічаў.—Пераплётчык перага-

няе, гэта верна. Але-ж ён пераганяе не таму што я слущчаюся ўніз, а што стаю на месцы, не ўцякаю. А ўцячы думаю, але вось...

— Верна!

— Але вось ты чаму так астаўся?

— Ё я пераганю. Вось укамплікую як след брыгаду—і пераганю!

— Во! А то хіцёр—збраў ад мяне самых лепшых работнікаў і цяпер сьмяецца. Ну вот: Зайцава ў цябе, Ладыгіна ў цябе, Лапянкова ў цябе—ды я з гэтакімі работнікамі горы варочаў!

— Ё Голубеў варочае. Насыпле каля сябе кучу, ды і варочае ў апоку.

— Ну вот з „гэтакімі работнікамі“ і я гавару сьмела. Цяпер пацягаемся, кажу,—непадаецца Голубеў.

— Ё я пацягаюся—глядзі, як добра: у самую грудзіну сонца пячэ,—пацьвельвае голас з дылі.—Ляжу і пацягаюся, во.

— Дальбо шкода,—памаўчаўшы, зноў гаворыць Бабічаў.—Аддаў людзей на чужы прарыў, дык цяпер яму добра і жартаваць,—ён чухае патыліцу, і сажмураны твар дабрадушна ўсьміхаецца.—Але пачакай: вот натранірую новую сваю каманду, тады—усе сьцеражыся! Жанкі, брат, народ заўзяты.

— А памятаеш ты, як з мяне падцьвельваў?—
падыходзіць Пераплётчык. Але, павярнуўшыся,
ён гаворыць да ўсіх:—Заклучылі саборніцтва.
У мяне маладая брыгада. Бяром-бяром, наля-
гаем-налягаем і—ходзь ты зарэжся: ні тпру, ні но.
Я і сам бегаю, памагаю, а ён падыходзіць
з Агранатам, растапырвае ногі, дый рагоча.
У мяне ўжо, кажа, за дзевяноста восем. Вот,
думаю, назола, чым-жа ён хваліцца, калі ўмова
на сто з гакам? Дай лапу, кажу! На-а, кажа,
ўсё сьмяецца. Умова, кажу, на сто з гакам?
З гакам. Ну дык, кажу, я ручаюся, што і гак
вазьму... Ну, от і ўзяў. Сто дваццаць ёсьць.

— Малы гак, малы.

— Разгон ня важны, — жартуюць муж-
чыны.

— Ну, гэта-ж не канец—возьмем і болей.

Завод адпачывае перапынкам. Сьціхла га-
монка жалеза—ажывілася гамонка людзей. Ад
мэханічнага цэху чутны нейкіх спрэчкі і рогат.
Каля ліцейнага сабралася кучка прачытаць на
дошцы вывешаныя лічбы выкананьняў. Сіняю
кашуляю па дварэ прабег інжынэр Фэльдман...
Уначы быў дождж. Двор ад прыбітага пылу
здаецца прыбраным. Наводшыбе вымытым
вяленівам молада шэпчацца сад. Ад саду, ад

зяленіва разносяцца свежыя пахі. Сонца падае ў свежасьць здаровым прыпёкам, сытую прагнасьць выдыхае зямля.

— Любата!

— Што ты ўсё з любатою! Ня месцішся?

— Эх-бы на Сож ды на Мельнікаў луг!

— Во ўдарыла хлопца.

— Забрала.

— Ну і svolачы!—умешваецца раптам новы галас.—Што яны робяць з Кітаем?—Седзячы на водшыб, у руках чалавек трымае газэту.—Катора пара, як таўкуцца. Ангельцы, японцы—усялякая ненасытная дрэнь. Глядзі от,—ён аддае газэту другому,—зноў пачалі напіраць на чырвоных.

— Але-е. Там заварыла здорава. Ды хто каго возьме?

— Во-озьме. Па-мойму, каб я быў за Сталіна—яй-бо ня ўцёрпеў-бы, а ўмяшаўся-б.

— Во прыткі.

— Ня думаючы?

— Ня думаючы!

— А каб падумаў, то і разважаў-бы іначай і памагаць трэба ўмець. На кожны час і свая тактыка і свая дапамога. Думаеш, абавязкова трэба рынуцца са стрэльбаю?

— Ня ўцэрпеў бы, яй-бо,—на сваё напірае хлопец.

Паўз цэх дваром прайшлі дзяўчата. З сад нехта зацягнуў пра душыстую кветку прэрыі, чутую ў тэатры в „Роз-Мары“. Чалавек з дылі падняўся на локаць і, угледзеўшы дзяўчат, крычыць:

— Лапянкова! Ладыгіна!

— Чаго ты?—сунімаюцца тыя.

— Чаго ты там швэндаецца—у нас тут адны мужчыны.

— А нам што?

— Хадзеце сюды—весеялей будзе.

— Абыдзецеся і бяз нас.. Няма часу,—і, пакінуўшы росплескі сьмеху, пабеглі на кас двара, хаваючыся за карпусамі.

— Тота-ж—няма часу. Бач, куды пабеглі.

— А ты-ж туды хіба ня бегаеш?

— Вось твая і тактыка. Трэ было проста са стрэльбаю...

— Ыч, чарцянё. Вырадак,—круцячы галавою, гаворыць Бабічаў. Ён яшчэ глядзеў ім усьлед і ня слухаў хлапечых жартаў.

— Бабічаў улюбіўся, ў Лапянкову дапраўды.

— Не кажы ты, Пераплётчык. Не магу падараваць, што давялося аддаць яе Голубеву.

Гэта-ж быў мой гонар. Ты разумееш, да таго дайшла, што ўвесь апошні час —ніводнага процанту браку. Ну і работа—самі-ж ведаеце—як агнём. Усё ТНБ перавярнула дагары нагамі. Усе, бывала, нават, што лічыліся і лепшымі, дык гэта хаця-б да дваццаціх васьмёх дацягнуць —выцягнуць норму. Ато —дваццаць дзеве—дваццаць чатыры, а яна сорак адну апоку шпурнула... Я ўжо яе і вырадкам назваў. Вырадак, дальбо.

— І ўсё гэта таму, што ў тваёй брыгадзе. Я-ж кажу, што ты камандзір удалы,—не пакідае жартаў нехта.

— Няхай сабе і няўдалы, але я зразу быў падмеціў, што з яе будзе толк. Памятаеш, як разьмяркоўвалі карткі ўдарнікаў? У яе было тады яшчэ восем процантаў браку. Дай, думаю, я і Кацю пастаўлю. Тады-ж мы спрачаліся. Казалі ня варт, не падыходзіць. Але я знаў, што апраўдае—па рабоце бачыў, што возьме. І от глядзі ты—разгадаў. Скрозь не здаецца. З таго часу катора пара і кожны раз стаіць наперадзе. Ды што мне казаць—самі-ж на канфэрэнцыі ліцейнікаў першую прэмію выдавалі.

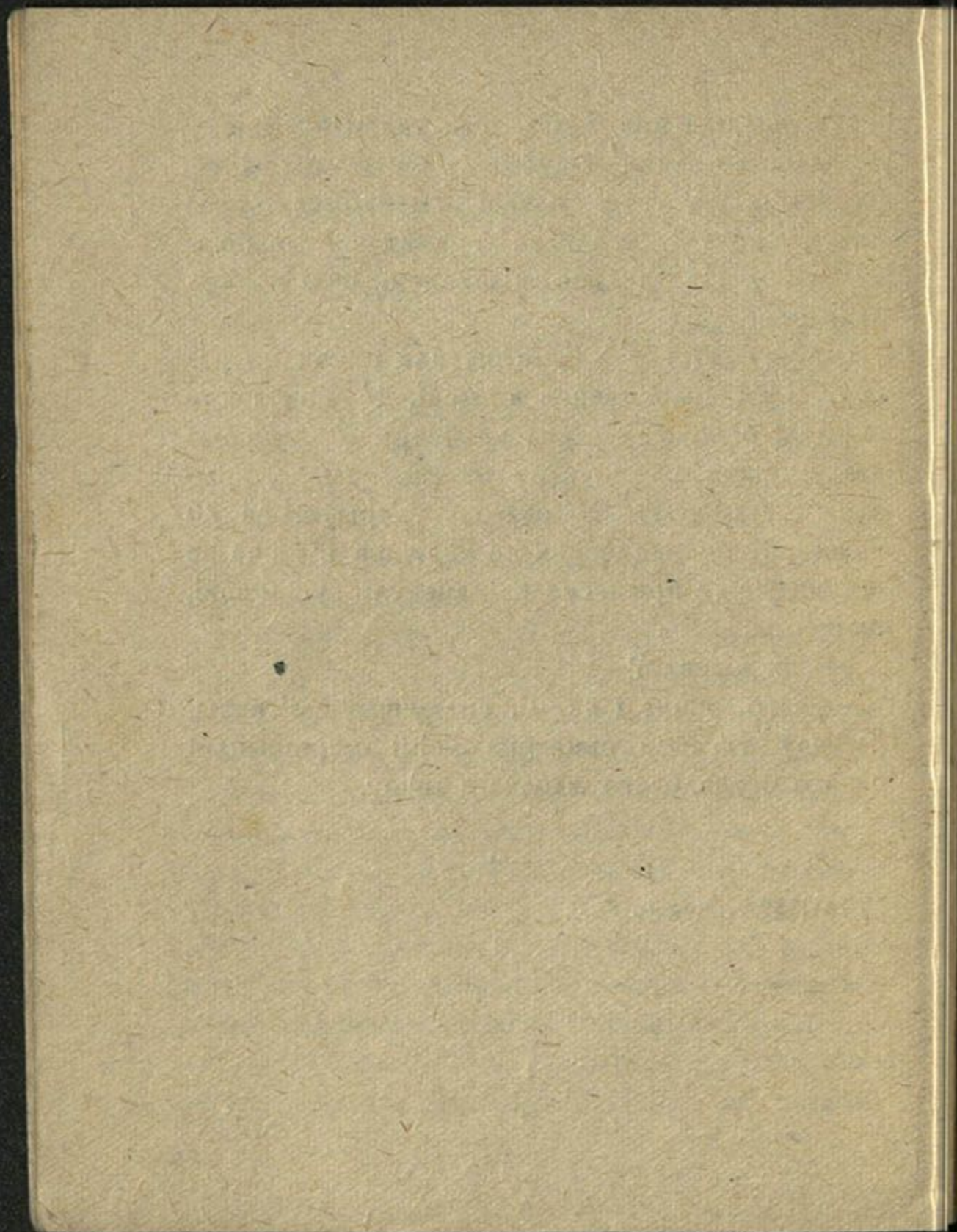
— Дый самое не пазнаць,—памаўчаўшы зноў гаворыць Бабічаў.—Бывала як толькі

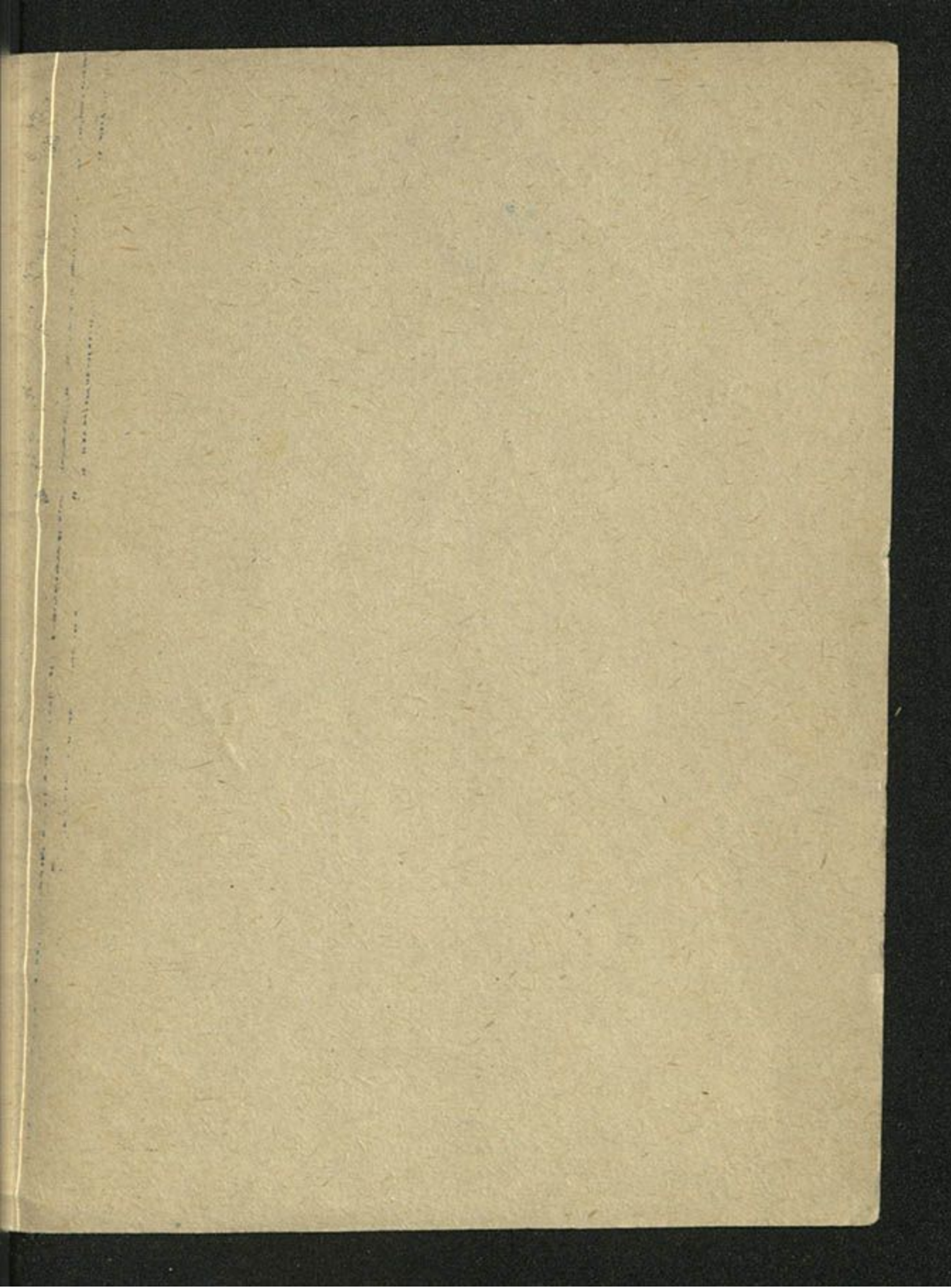
яшчэ прышла яна ў цэх, дык такая пужлівая, баязьлівая—вечна маўчыць, нават слова ня выцягнеш. А гэта, глядзі ты—комсамолкаю стала, колькі ўсялякае грамадзкае работы варочае... Не, дальбо, я шкадую, што аддаць давялося.

Бабічаў дастае закурыць, але гудок на работу, і ён падымаецца з дыскі. У цэх густа шугнулі рабочыя—цесна прайсьці. Даганяючы ззаду, яшчэ раз чуцён той самы голас, крычучы „Любата!“ З разгону ўдарыўшыся аб некага, Каця паддаецца на Бабічава і, яшчэ не патушыўшы прынесенае аднекуль усьмешкі, пытаецца:

— Ня выцела?

— Ого, яшчэ і як,—і, сплюшчыўшы вочы, Бабічаў таксама сьмяецца ўсімі маршчынамі свайго безвалосага жаночага твару.

ЦАНА 20 кап.

14320
1964

М. аддэ.
1994 г.

00000002739673

